

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 82.

Sjunde Sessionens tredie Samling.

23de Møde.

Onsdagen den 13de Juli.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Man vilde derfor have, at Planterne ikke blot skulde tilstaae dem Løverdagen fri, men at de tillige skulde betale dem for Arbeidet i Høsten, for at de saaledes dert kunde have en Indtægt; men man knyttede denne Plan til Planternes Indvilligelse. Planterne satte sig imidlertid derimod; de erklærede, at de ikke kunde gaae ind derpaa; de sagde, at denne Plan kunde maaskee være anvendelig paa andre Steder, men paa de danske Der kunde det, ifølge de derværende Forhold, ikke gaae. Det er ogsaa saaledes, at paa den svenske St. Bartholemy, som De Herrer ville kunne see af de Actstykker, som foreligge, satte Regjeringen en lignende Plan igjennem, idet den, ved saadanne successtve Frikjøbelsler, til hvilke Regjeringen aarligt forstrakte en ikke ubetydelig Sum, men naturligviis langt fra det Beløb, her er Tale om, der iværksatte Slaveriets Ophævelse i Løbet af 4 Aar; men Forholdet paa St. Bartholemy er ganske forskjelligt fra vore Der, idet St. Bartholemy ikke egner sig for Sukkerproductionen, hvorimod vore Ders Værdi væsentligst er begrundet derved. Hvilken Forskjel det gjør i Eiendomsværdien, om Landet egner sig til Sukkerdyrkning eller ikke, det vil man bedst kunne see deraf, at Værdien af en acre Land, som anvendes til Sukkerdyrkning, paa vore Der anslaaes til 120 Rbd., og at derimod det samme Stykke Land, naar det ikke anvendes dertil, kun kan anslaaes til en Værdi af 8 Rbd. Det er jo altsaa en stor Fordeel for vore Der, at de kunne anvendes til Sukkerdyrkning, og det kan vistnok være sandt, at

den successtve Emancipation i betydelig Udstrækning ikke lod sig forene med Sukkerdyrkingen; idetmindste er det vist, at man, navnlig paa St. Croix, da Regjeringen i 1840 beglærede Planternes Indvilligelse i den ommeldte Plan, paa det Bestemteste erklærede sig herimod. Baa de Majoritet og Minoritet vare enige i, at Sukkerdyrkingen ikke kunde forenes med successtiv Ophævelse af Slaveriet, og navnlig reserverede selv de Plantere, som erklærede sig beredvillige til at gaae ind paa at skjenke Løverdagen fri, sig paa det Stærkste imod, at dette Skridt skulde betragtes som en Overgang til en successtiv Ophævelse af Slaveriet uden nogen Beføstning for Statskassen, idet de erklærede, at de aldrig frivilligt vilde gaae ind paa en Emancipation i nogen videre Udstrækning end den, de nu indrømmede, ved at give Løverdagen fri, medmindre de fik en rundelig Godtgjørelse af Statskassen. Regjeringen syntes derfor ogsaa, saavidt man kan skjønne, at have opgivet endeel af de Planer, som den havde næret fra 1840, idet den ved Rescript af 18de Februar 1843 opgav den hele Tanke om extra Betaling for Høstarbeide, og væsentligst indskrænkede sig til Løverdagens Frikjøvelse og en streng Overholdelse af Søndagen.

Saaledes stod nu Sagen hen, indtil de danske Stænder i 1846 paany bragte den paa Bane. Det var navnlig de roestidske Stænder, der dengang indgave en Petition, hvori de sigte, at „ligeom Slaveri er uføreneligt med Christendom og Civilisation“, saaledes maade den Ufrihedstilstand, som er vedbleven at bestaae paa de danske vestindiske Der, antages at lægge væsentlige Hindringer i veien saavel for Ugtefab som for Udvikling i andre Henseender af noget egentligt Familieliv, og de